

РАН БОСИЛЕК КОГАТО НЯМА МАМА

chitanka.info

Щом я няма мама и останем двама с мойто малко братче, аз си го приспивам, аз си го наглеждам и тихо нареждам:

— Нанкай, братче, нани на! Аз ти пазя тишина. Не лай, Шарко, замълчи! И ти, Сивчо, не мучи! Не пей, Петлю, потърпи! Никой да не дига шум — братчето ми Ванчо спи! Нанкай, Ванчо, нани на! Ти пак, Шаро, залая и сънят от леглото отлетя. Скоро пак ще дойде той. Ей го на. Но ти, братче, мирно стой! Не се мърдай, не се смей! Очичките си склопи и заспи! Нанкай, Ванчо, нанкай на! Слушай приказка сега! „Кой знай де — в чудна, далечна страна, — папагал зелен живял. Все крещял, крещял, крещял. Все не спял, не спял, не спял. Затова Котаранчо го изял!...“ Ала така не върви! Слушаш ли ме, или не? Ето — ти пак се изви. И очички пак откри. Слушай! Ще броя до три! И щом пак не разбереш, тупаница ще ядеш! И тогава щеш не щеш, като агне ще заспиш!...

Ванчо очички закрива и си сладичко заспива. Аз го честичко наглеждам, пазя го и го завивам. Но се случва, без да ща, и аз край него да заспя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.